

Dette Posekigeri maa vi se at komme bort fra. Hvorvidt det nu er det rigtige, den højtærede Minister her har foreslaaet, skal jeg ikke udtale mig bestemt om. Jeg tror, det er det. Jeg tror ikke, at Bagerne vil lide nogen Skade, fordi Konditorerne faar Lov at sælge ud af Huset efter Kl. 9. Enten skal de holde lukket eller aabent, men naar de har aabent, bør de have Lov til at sælge. Naar man ser sig om i København, vil man finde, at af Bagerne er der ingen, der holder aabent efter Kl. 8; de lukker alle Kl. 8. Ved at Konditorerne faar Lov til at sælge ud af Butikken efter Kl. 9, vil man i hvert Fald komme bort fra det nuværende Spioneri og Posekigeri.

De andre Ændringer er Smaating, som jeg ikke skal udtale mig om. Hovedsagen for mig er, at man ved denne Revision opnaar en Beskyttelse for det lønarbejdende Personale. Det skulde glæde mig, om dette kunde lykkes os, og mit Parti vil gøre, hvad vi formaar, for mulig at faa en bedre Lov end den nugældende. — Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslagets Fremme.

Eduard Larsen: Den her til Revision forelagte Lov er efter sin Karakter aabenbart ikke en Lov om offentlig Orden; saaledes som f. Eks. Helligdagsloven; den er heller ikke et Udsnit af den samlede Næringslovgivning; den er i Virkeligheden en Lov om social Forsorg. Naturligvis maa en Lov om social Forsorg ikke være saa yderliggaaende; at den paa afgørende Punkter kommer Næringslivet paa tværs, og der kunde maaske netop derfor være nogen Grund til at indrømme Konditorerne den Stilling, de hidtil har haft, og som de fremdeles faar efter dette Lovforslag. Paa den anden Side vil den Helhedsbetragtning, jeg her ganske kort har nævnt, føre til, at den foreslaaede Indskrænkning af Kioskernes Beføjelser forekommer en betænkelig. Hvis Personalet skal være til Stede i Kioskerne, synes det ikke urimeligt, at Kioskerne bliver ved at handle med de samme Ting, som de nu ved en naturlig Udvikling er komne ind paa at handle med. Den Protest, der har lydt fra Boghandlernes Side, forekommer mig heller ikke, naar henses til Publikums Tarv; saa afgørende, at man af

den Grund skulde udvide Betragtningen til, at denne Lov var en særlig Næringslov for dette Felt, og ikke en særlig social Forsorgslov. Men naar jeg har sagt, at Hovedsynspunktet for denne Lov, er den sociale Forsorg; maa jeg unægtelig ogsaa dele den sædvanlige foregaaende Talers (Chr. Hansen) Forbavelse over, at Lovens Motiver straks begynder med at fremhæve, hvordan det har været Tilfredshed med Loven: den har „formentlig været til de handlendes og Befolkningens Tilfredshed“ — saaledes staar der. Det er med en glad Selvfølgelighed, havde jeg nær sagt, at Motiverne glemmer at sige, om Loven har virket til Tilfredshed med Hensyn til det, der egentlig var Spørgsmaalet, nemlig den sociale Forsorg. Jeg ser i den naive Maade, hvorpaa Motiverne er skrevet, en uvilkaarlig Forklaring af, at man er kommet til — jeg formoder ikke saa meget fra Ministerens som fra Administrationens Side — at se skævt paa eller, om jeg saa maa sige, over hele dette Forhold.

Dermed hænger det sikkert sammen, at naar Ministeriet har søgt Oplysninger, har det søgt dem paa Steder, hvor man maatte vente ringest Oplysning, netop fordi Lovens Hovedformaal er social Forsorg. Det kan være meget godt at søge Oplysninger hos Københavns Magistrat, Frederiksberg Kommunalbestyrelse og Købstadsforeningen; men man kan dog ikke lade være at spørge, saaledes som den foregaaende Taler gjorde: hvorfor søgte man ikke Oplysninger hos Personalets Organisation? Der eksisterer nemlig en saadan Organisation. Nu kunde man sige: ja men denne Organisation er for svag, for spinkel. Jeg har søgt at skaffe mig Oplysning om, hvor stor den er; og det maa erkendes, at i København er den ret betydningsløs, men til Gengæld ser det ud til, at den spiller en ikke ringe Rolle udenfor København. Forholdet synes at være dette, at der udenfor København er ca. 10,000 Medhjælpere, og af disse synes omtrent de 2,700 at staa i Organisationen. Naar altsaa en Tredie—Fjerdedel af hele Standen er organiseret; er det dog en Forening af en vis Betydning, og det forekommer mig, at det havde været korrekt af Ministeren at henvende sig til Organisationen. — Jeg maa maaske indskyde, at denne har en anden Virksomhed, der godt gør dens Be-